

prism
ปริซึม

ศพ ? ตั ไต้ยง สี่รจักร

สืบเค้าเรื่องลับลึกแบบเขย่าจิต
ที่จะพาเราดำดิ่งไปในสิ่งดำมืด
ที่มีชื่อว่ามนุษย์

“จุดเด่นคือสำนวนที่ทำให้เราเหมือนถูกดึงเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์
และการหักมุมที่ทำให้อัปาทัง ชนลุกเลยทีเดียว”

– วิโรจน์ ลักขณาอดิศร

“ซับซ้อนเหมือนเอ็ดการ์ อัลลัน โป ซ่อนเงื่อนเหมือนโอ. เฮนรี”

– เมธาวิ โหละสุต

“สนุกจนต้องร้องว่า วังไม่ลงเลย สำนวนการเขียน
การดำเนินเรื่องและการหักมุมดีมาก
อ่านแล้วเหมือนโดนดูดเข้าไปในหนังสือ
จนละลายตาออกจากตัวหนังสือไม่ได้”

– หนังสือที่รัก

“หนึ่งในเรื่องสั้นหักมุมไทยที่น่าตื่นตะลึงที่สุด
ควรรีบอ่านก่อนจะถูกสปอยล์”

-ภาณุ ตรีเวช

ผู้เขียน คดีดาบลาวยาวแดง

“จังหวะการบรรยายเข้าใจและมีเสน่ห์ ระทึกมาก
อ่านไปลึ้นไปจนต้องกลืนหายใจ หักมุมหน้าทิ่มแบบเดาไม่ถูก”

-นที ศศิวิมล

ผู้เขียน เต็นรำไปบนท่อนแขนอ่อนนุ่ม

“ผู้เขียนสามารถผูกเรื่องในเรื่องสั้นของเขาได้อย่างกระชับ
ทำให้ผู้อ่านอ่านแล้วต้องการจะติดตามอ่านให้ถึงตอนจบ
โดยไม่วางจากหนังสือเล่มนั้นเลย”

-นิตยสาร สารคดี

prism
บริษัท

ศพใต้เตียง

สรจักร
เขียน

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

ศพได้เพียง

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับที่ก่อกวน ตีลบล้างตีตน
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปริซึม พิมพ์ครั้งแรก กรกฎาคม 2567

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิรตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา ่องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณทวี • บรรณาธิการ ทศ ปริญาคนิต
ผู้ช่วยบรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามชุม • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น
ศิลปกรรมปก เกติพิบูล ใหมตดาด • ออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิหะเสถียร
คอมพิวเตอร์ มนต์นันท์ • พิสูจน์อักษร ลดาญ พัดเย็น, สุนทรีย์ ไกรวิจิตร
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาด ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรฉกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

สรจักรเป็นนักเขียนที่ตลก

บางคนเห็นประโยคนี้แล้วอาจงงง เพราะสรจักร มีชื่อเสียงจากงานแนวผีหรือสยองขวัญ (horror / thriller) งานเขียนของเขาบอกเปลือกจิตใจดำมืดของมนุษย์ผ่านเรื่องราว หักมุมคาดไม่ถึง เขาพลิกชะตาชีวิตของตัวละครที่สร้างขึ้น ราวกับเป็นของเล่น นักอ่านหลายคนจึงยกย่องให้เขาเป็นเจ้าแห่งเรื่องสยองขวัญของไทย แล้วทำไมเขาจึงเป็นนักเขียนที่ตลกล่ะ

เพราะสรจักรหยอกล้อกับความย้อนแย้งในจิตใจและ สังคมมนุษย์ ตัวละครในงานของสรจักรมักคิดว่าตัวเองฉลาด นึกหนา เพียงเพื่อจะค้นพบว่าตนเองพลาดเพราะเรื่องโง่ๆ ในไม่กี่บรรทัดถัดมา บ้างก็กระทำบางสิ่งบางอย่างด้วยปรารถนาดี ตามประสาพลเมืองดี แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับตรงข้ามเพราะ สังคมที่บิดเบี้ยว นำไปสู่จุดจบแสนสลดของตัวละคร (แต่มักจะ สนุกสะใจในมุมของนักอ่าน)

อาจจะพูดได้ว่า สำหรับสรจักร ชีวิตมนุษย์คือเรื่องตลก ย้อนแย้งที่ระทึกขวัญ เขาสะท้อนแนวคิดนี้ในผลงานหลายเล่ม ตั้งแต่ชุดสามศพ (ศพใต้เตียง, ศพข้างบ้าน และศพท้ายรถ) จนถึงชุดสองวิญญาณ (วิญญาณกรรม และคนสองวิญญาณ)

สรจักรจึงเป็นนักเขียนที่ตลก เขามองเห็นความย้อนแย้ง
ไร้แก่นสารของชีวิต หยิบมาลั่นจนเป็นพล็อตที่เจ็บคม และ
เคลือบด้วยจังหวะการเล่าเรื่องสูตระทิก เป็นเรื่องผีหรือสยองขวัญ
ที่เกิดจากอารมณ์ขันในพฤติกรรมมนุษย์

และความย้อนแย้งที่สนุกที่สุดในงานของสรจักรก็คือ
มันเป็นเรื่องสนุกแต่ก็อ่านอย่างจริงจังได้ มันเป็นเรื่องจริงจัง
แต่ก็อ่านอย่างสนุกได้ นี่อาจจะเป็นอีกเหตุผลที่ทำให้สรจักร
ได้ใจนักอ่านทุกประเภทจนถึงปัจจุบัน

prism
ปริซึม

คำนำผู้เขียน

(ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์มติชน)

หากถอดกรอบแห่งจารีตและแบบแผนออกไปแล้ว เราจะได้เรื่องสั้นที่เต็มไปด้วยสีสันและจินตนาการมีรูจิบ แต่หากถอดกรอบแห่งศีลธรรมและตรรกะออกไปด้วย สิ่งที่เหลืออาจเป็นเพียงกองขยะตัวอักษรที่เหม็นเน่ากองหนึ่ง

ชีวิตมนุษย์ดำรงอยู่ในสายธารของความน่าจะเป็น โดยมีความตายเป็นเป้าหมายสุดท้าย ผู้ที่รู้จักควบคุมปัจจัยแวดล้อมเพื่อให้เกิดความน่าจะเป็นพึงประสงค์ ย่อมเป็นดังเรือใหญ่ที่หัวหันเบนทิศไปได้ตั้งใจ

เช่นเดียวกับแนวคิดในการเขียนเรื่องสั้นของผม ที่พลั่วลืออยู่บนกระแสน้ำของชีวิตและจินตนาการ จกนวยมุยมองที่แปลกแยกนำเสนอแต่ผู้อ่าน โดยหวังเพียงความชื่นชมเอ็นดูเป็นสิ่งที่ตอบแทน

แต่หากมันได้ให้คุณค่า ความรู้ ข้อคิดเพิ่มเติมแก่ชีวิต นั่นคือความภูมิใจอย่างหาที่เปรียบมิได้

สรจักร

สารบัญ

ศพใต้เตียง	1
จ้างฆ่า	12
คนดีตายหมดแล้ว	22
รถผีสิง	35
นักเลงตัวจริง	43
พลเมืองดี	52
เส้นทางนักรบ	60
ย่อนเกล็ด	75
ปราบเซียน	85
เนื้อพะยูน	97
แผนฆ่าเหนือชั้น	106
แมลงวัน	117
หุ่นขี้ผึ้ง	124
ร้านสมปรารถนา	132
ฝันมรณะ	144
อดีตที่ลบหาย	154
ปมปีศาจ	167
กุญแจดอกนั้น	179
ความลับในป่าใหญ่	186

ศพได้เตียง

จริง ๆ แล้ว เขารู้สึกว่าตนเองไม่ได้มีเจตนาจะฆ่าเธอ

ไม่รู้สิ! อาจเป็นเพียงอารมณ์ชั่ววูบ แต่ที่แน่ ๆ ตอนนี้คือเธอนอนตัวซีดไม่หายใจอยู่บนเตียงไม้เก่า ๆ

คนเราเมื่อตายแล้ว ไม่มีสิ่งใดตามมาได้ ๆ ให้ชื่นชมเหลืออีกจากหญิงสาวผิวนวลเปล่งปลั่ง ปากแดงระเรื่อ กลายเป็นซากศพแข็งทื่อ ตาเหลือกค้าง ปากอ้าเห็นฟันสกปรก จินตนาการให้เห็นเชื้อโรคยุบยับกำลังกัดกินผิวซีดสีจืดจางของเธอ

“ชีวิต” เป็นเพียงกระแสธารเล็กๆ ที่มีเป้าหมายสุดท้ายคือความตาย ัญชาตญาณแห่งความตายพัฒนามาจากความก้าวร้าวและถูกกดไว้ด้วยขนบธรรมเนียม ศีลธรรม และข้อบัญญัติแห่งกฎหมาย เป็นเรื่องพ้นวิสัยที่มนุษย์ยังมีความต้องการที่จะทำลายล้างซึ่งกันและกัน เพราะแนวโน้มของการทำลายล้างได้ฝังรากลึกลงในองค์ประกอบทางชีวภาพแล้ว และเมื่อถึงจุดหนึ่งมนุษย์ก็ยังโหยหาการทำลาย...

ทำลายแม้กระทั่งตนเอง

เสียงคนเคาะประตู ชายร่างผอมสะอึกเฮือก สิ่งแรกที่เกิดขึ้นคือตำรวจ คนข้างห้องอาจได้ยินเสียงทะเลาะกันและแอบดู เห็นเขาเอาหมอนอุดจมูกดาร์วิน ผนังห้องโรงแรมต่างจังหวัดเก่าและมีรู้ให้แอบดูเยอะไป

เขาหันไปดูศพบนเตียง ถ้าตำรวจอยู่หน้าห้อง แน่แน่นอน!
คุณคือที่อยู่ชั่วคราวจนกว่าจะมีคำพิพากษา

“ศาลได้พิจารณาแล้วเห็นว่า จำเลยได้กระทำความผิด
หญิงที่เคยเป็นคนรักของตน เพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบ
การท้องบุตรสองเดือนของผู้ตาย เป็นการกระทำที่เหี้ยมโหด
ผิดวิสัยมนุษย์ ไม่ควรที่จะได้รับการให้อภัย จึงเห็นควรให้
ได้รับโทษตายตกตามกันโดยการประหาร...”

เชอร์ปอดหัวหนีบ

เสียงเคาะประตูดังอีกครั้ง คราวนี้แรงขึ้นกว่าเดิม

ต้องทำอะไรสักอย่าง ไซ้แล้ว...อย่างน้อยต้องไม่ให้ตำรวจ
เห็นศพตอนนี่ ใจเย็นไว้...ใจเย็นไว้ เอาศพซ่อนเสียก่อน ไซ้...
ไซ้...เอาศพซ่อน แต่งที่นอนให้เรียบร้อย แล้วเปิดประตูให้ตำรวจ
เข้ามา อธิบายว่าไม่มีอะไร คงเป็นเสียงที่วีเปิดดังทำให้คนข้างห้อง
เข้าใจผิด ขอภัยด้วย ตอนนีหรีทิวแล้ว และสัญญาว่าจะไม่ทำ
อีกครับ ผมสัญญา

จริง ๆ นะ ผมสัญญาว่าจะไม่ฆ่าใครอีก

พระเจ้าช่วย! อย่าปล่อยหลุดปากออกไปเป็นอันขาด
เชียวนะ โอโง่งมอะไร

ชายผอมเกร็งลุกขึ้นยืน ร่างเซเหมือนจะล้ม เร็วแรง
หายหมด หน้าซีดเผือด มือสั่นขณะเอื้อมไปจับขาที่เย็นซีด รู้สึก
ขยะแขยง ความเครียดกดดันจนโง่งมค้ออาเจียนอาลมหอกมา
จากท้อง เขากลับใจใช้สองมือจับขาคนตายลากมาทางปลายเตียง
ดึงเอาผ้าปูที่นอนหลุดลุ่ยตามมา

ไอ้โง่! อุ่มสิวะ อย่าลาก ที่นอนยับยู่ยี่ เดี่ยวตำรวจก็สงสัย

อุ้มศพเธอ ไม่มีทาง ให้ตายซะดีกว่า
เสียงเคาะประตูดังโครมๆ “มีใครอยู่มั้ยครับ...เปิดประตู
ด้วย”

เซาร์ก่ลั่นใจกระดูกศพหญิงที่เคยเป็นคู่รักเต็มแรง ร่างเธอ
หล่นโครมกับพื้นดังตึง สองตาเหลือกค้างเหมือนกำลังจ้องดู
การกระทำของเซาร์ ชายหนุ่มชนลุกเกรียว รีบถีบร่างเย็นชืด
เข้าไปใต้เตียง

“เปิดประตูด้วยครับ ไม่เช่นนั้นผมจะไขกุญแจเข้าไป”
ชายกระโปรงยังโผล่
“เดี๋ยวครับ กำลังจะเปิดแล้ว” เซาร์รีบใช้เท้าเขี่ยชายกระโปรง
เข้าไป ไม่มีเวลาเก็บที่นอน
เซาร์วิ่งไปที่ประตู หันมาดูความเรียบร้อยอีกครั้ง
โอ พระเจ้า...เขาคงดันแรงเกินไป ขาชืดข้างหนึ่งเลย
โผล่มาอีกฟากของเตียง

เสียงกร๊ากกร๊ากเหมือนคนกำลังขยับพวงกุญแจ เซาร์
เกิดความคิดฉับพลัน เขาปิดไฟในห้องทันที ถอดเสื้อกางเกง
โยนไปปลายเตียง หยิบผ้าเช็ดตัวพันกาย สูดหายใจลึก ค่อยๆ
หมุนลูกบิดช้าๆ ลูกบิดทองเหลืองเย็นเยือกเหมือนจับก้อน
น้ำแข็ง หนุ่มผอมพยายามทำหน้าที่เรียบขณะประตูแง้มออก แต่
ก็ไม่อาจปกปิดเหมื่อโซมหน้า

นอกห้อง บ่อยหนุ่มร่างใหญ่ท่าทางรื่นเริงยืนถือพวงกุญแจ
ขยับไปมา เขามองเซาร์อย่างพิเคราะห์

“โทษนะพี่ ทำอะไรอยู่เหรอ กลืนอะไรเหม็นๆ ในห้อง”
“ก็...” เซาร์เสียงแหบ ขาสั่น พุดไม่ออก บ่อยมองแซก

ในชุดผ้าขนหนูผืนเดียว ยิ้มทะเล้น

“แหม ผมไม่น่ามาทวงเวลาสุนทรีย์ของพี่เลย คือคนข้างห้องเขาโทร.ไปบอกว่าได้ยินเสียงเหมือนคนทะเลาะกันแล้วเสียงเงียบหายไป กลัวจะเกิดเรื่องไม่ดี ผู้จัดการเลยให้ผมขึ้นมาดู”

“เอ่อ...” เซวรี่อึกอัก

“ถ้ามันจบด้วยความสุขสมก็ดี พี่อย่าหักโหมนั้ละ ดูลิมือไม้สั้น เสียงแหบไปหมดแล้ว เดี่ยวหัวใจวายจะพานติดอื้อรอนกันอีก”

เซวรี่นอนมือก่ายหน้าผากบนเตียง โดยมีศพหญิงวัยยี่สิบสี่ที่ปากอ้าตาเหลือกค้างถูกหมกไว้ข้างใต้ หน้าของเธอที่เป็นสีม่วงเพราะขาดอากาศ บัดนี้เริ่มกลายเป็นสีเขียว

เขาจะอย่างไรดี เซวรี่รู้สึกหนาวจนต้องซักผ้าห่มคลุมกาย เปลี่ยนท่านอนตัวงอมือกอดเขา

เมื่อความเชื่อมั่นเริ่มกลับมา เขาก็ได้คิดว่า ไม่มีประโยชน์ที่จะนอนคร่ำครวญ ไม่มีอะไรดีขึ้นที่จะโทษตัวเอง สิ่งที่ต้องทำตอนนี้คือหาทางเอาตัวรอดให้ได้

หนีหรือ จะหนีไปได้ไกลสักแค่ไหน เซวรี่ไม่ใช่คนเลวหัวไม้ แค่เป็นพนักงานขายในห้างจังหวัดติดชายแดนเล็กๆ ที่ทำอะไรโง่ๆ ให้ผู้หญิงหลายชายคนนี้จับตัวไว้ได้ เขาไม่เคยเกลือกกลั้วกับงานผิดกฎหมาย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอาสารินได้อย่างไร คงเป็นเพราะความโกรธที่เธอไม่ยอมเอาเด็กออก พยายามผูกมัดเขาด้วยความรับผิดชอบ ตะโกนโหวกเหวกเหมือนพวกอีตัว

เขาเพียงแค่เอามอนอุดปากเพื่อให้เธอหยุดร้อง อารมณ์ชั่ววูบเดียวเท่านั้นที่ทำให้สองมือยังคงกดหมอนไว้แม้จะไม่ได้ยินเสียงร้องแล้ว

ช่างมันเถอะ ไม่สำคัญอีกต่อไป สิ่งที่ต้องคิดตอนนี้คือจะหนีไปไหน ทำมาหากินอย่างไร หากกลับบ้าน ตำรวจต้องหาตัวเจออยู่แล้ว หรือจะเข้ากรุงเทพฯ ไปตายเอาดาบหน้า

เขารู้สึกมีดমন อนาคตดับวูบ ความรู้สึกตอนนี้เหมือนกำลังร่วงละลือลงมาจากหน้าผาสูงชัน สองมือไขว่คว้าได้แต่อากาศ

เขาหนีไม่รอดแน่ สมัยตรงงานที่ไหนก็ต้องมีแต่ประกาศจับฆาตกรเลือดเย็นติดอยู่ทั่วทุกสำนักงาน หนังสือพิมพ์ลงข่าวเกรียวกราว มีทางเดียวคือไปเป็นพวกสัญจรรวดเร็ว ไม่มีชื่อ ไม่มีที่ซุกหัว หลบคดีนานถึงยี่สิบปีกว่าจะหมดอายุความ

หรือหนีเข้ากัมพูชา ประเทศเดียวที่เงินในกระเป๋าจะพาไปได้ขณะนี้

ไม่หรอก มันน่าจะมีทางอื่นที่ดีกว่านี้

เอาเธอไปฝังที่ไหนสักแห่ง อย่าให้ใครหาศพเจอ ถ้าตำรวจไม่พบศพก็เอาผิดตามกฎหมายไม่ได้ เพราะไม่มีหลักฐานว่าเธอตายแล้ว

แต่จะเอาศพไปฝังได้อย่างไร เอาผ้าปูที่นอนห่อแล้วแบกไปทิ้งๆ

ไม่มีทาง

หรือจะรอให้ดีกว่านี้

เขาวุ่นงาดจนปวดหัว คล้ายๆ จะได้กลิ่นอะไรเน่าเหม็นจาง

โซยจากใต้เตียง คนเราตายแล้วเหม็นเร็วจริง นานแค่ไหนกว่าเธอจะขึ้นอืด ถ้าขึ้นอืดท้องคงบวมขึ้นมادتันเตียงให้ลอยเหมือนมีแม่แรงยก คนตายโสโครกสกปรกเหมือนกันหมดไม่ว่าจะสวยหรือชั่วร้าย

ทำยังไงดี ๆ ในสมองอิงอลไปด้วยคำถามซ้ำซาก รอให้ตึกแล้วค่อยแอบลากศพออกไป ก็ไม่ได้อีก เพราะต้องผ่านเคาน์เตอร์แคชเชียร์ หรือจะแอบลงทางบันไดหนีไฟ

จริงสิ! บันไดหนีไฟ เซอร์ผุดลุกขึ้นนั่ง ขนสพลงทางบันไดหนีไฟออกทางประตูด้านข้าง เอาศพไปหมกไว้ข้างกองขยะ แล้วค่อยกลับมาเช็คเอาต์ หายืมรถเพื่อนขนศพไปฝังที่ไหนสักแห่ง

เขาลูกใส่เสื้อผ้า เหมือนยกภูเขาออกจากอก คว่ำกฤษฎาเจห้องเดินออกไป เห็นทางรอดว่าไร

โน่นไง ป้ายสีแดงสัญลักษณ์บันไดหนีไฟอยู่ทางซ้ายมือทางเดินสงบไร้ผู้คน เซอร์กึ่งเดินกึ่งวิ่งไปตามทาง เปิดประตูเล็ก ๆ บันไดเหล็กข้างตึกทอดยาวลงยังชั้นล่าง

เขาวิ่งโครม ๆ ลงไป ใจเต้นตึกตึก มันจะพาออกไปนอกอาคารได้หรือไม่หนอ

คำตอบคือ ไม่...ที่ชั้นล่างสุดเป็นห้องเล็ก ๆ ประตูห้องเปิดสู่เคาน์เตอร์แคชเชียร์ ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะมิเช่นนั้นแล้วแขกเหรื่อก็คงพากันหนีออกทางบันไดหนีไฟหมด

เซอร์ปีนขึ้นบันไดกลับขึ้นมาด้วยความลึนหัว ไม่กล้าเดินผ่านโตะแคชเชียร์ไปขึ้นลิฟต์ สิ่งแรกที่รู้สึกเมื่อเปิดประตูห้องคือกลิ่นเหม็นเน่า ทำไมศพเน่าเร็วจัง เธอตายไม่ถึงชั่วโง่

เขารีบเดินไปเดินมาในห้องมืดๆ สมองใช้งานหนัก เขาต้องทำลายศพ นั่นเป็นทางรอด

เผาหรือ หนังสือพิมพ์เคยลงข่าวมาแล้วเผานั่งยาง แต่มันเป็นไปได้เลย ไม่เพียงแค่วิทยฐานะฆ่าคนตาย แต่จะโดนข้อหาฆาตกรรมอีกกระทง

ทำยังไงดี... หัวจะระเบิดแล้ว

เขารีบทรุดลงนั่งขอบเตียง กลืนน้ำลายจากใจมาจุกไว้ใต้เตียง เขาต้องทำอะไรสักอย่างโดยเร็ว เอาศพใส่ถุงดำแล้วใช้น้ำกรดราดตีใหม่ ไม่หอรอก นั่นมันนิยาย จะต้องใช้น้ำกรดเต็มอ่าง แล้วยังไม่รู้ว่าจะได้ผลจริงหรือเปล่า

ข้าแหละ... คำนี้แวบเข้ามาในสมอง แค่คิดก็ทำให้เขารีบถึงกับโง่งมอ้อเอียน เขาเคยอ่านเจอในหนังสือเรื่องที่ฆาตกรโรคจิตฆ่าแหละศพ นั่นมันพวกโรคจิต เขาไม่ใช่

แต่... นี่เป็นทางรอดทางเดียวไม่ใช่หรือ เขาไม่ได้ปรารถนาจะทำ แต่เขาต้องทำ

เขารีบหันกลับไปเห็นภาพตัวเองใช้มีดลับร่างของดาร์วินออกมาเป็นชิ้น หัวกระเด็นไปทางหนึ่ง ตับไตไส้พุงหลุดผลัดออกมากองกับพื้น คาวเลือดคละคลุ้ง เขาต้องลับ...ลับ..ลับ...ตัดกระดูกข้อมือ ข้อนี้น่าเป็นชิ้นเล็กๆ เอาใส่ถุงหิ้วโยนออกไป

เขารีบคลี่ไส้และอวัยวะอื่นๆ เบียร์และขนมในลำคอหนักหัวจนคะมำตกจากโต๊ะ รีบตะกายขึ้นนั่ง เร็วแรงหายหมด

ไม่...ฉันทำไม่ได้ มันโหดร้ายเกินไป

นั่นไม่ใช่การกระทำของมนุษย์

ต้องได้สิ มันเป็นทางเดียวที่เหลืออยู่ เธอตายไปแล้ว

ไม่ได้รู้สึกรู้สึมอะไรด้วย ไม่ว่าแกจะอย่างไรกับซากศพนั้น
จลลุกขึ้น ไปซื้อเมล็ดคมๆ ทั้งเล็กและใหญ่

สำนักแห่งการเอาตัวรอดและบรรทัดฐานสังคมต่อสู้กัน
หนักหน่วง

เชาว์หลับตานิ่ง รู้สึกถึงน้ำอุ่นๆ ทะลักจากสองตา ช่างมัน
เถอะ ให้ตำรวจจับไปเข้าคุก ยิ่งเป้าก็แล้วแต่เวรแต่กรรม เขาทำ
ไม่ได้จริงๆ

ชายหนุ่มสะอื้นไม่มีเสียง ยอมแพ้ต่อโชคชะตา

แต่...มันกระชิบข้างหู

อย่าเพิ่งยอมแพ้สิ แกยังมีทางรอดเหลืออยู่ ทำฆาตกรรม
อำพรางสิ ถ้าทิ้งศพไว้ แพทย์ย่อมตรวจพบว่าเธอถูกจูดจูกตาย

ทำไมไม่โยนศพลงไป แล้วบอกคนทั้งหลายว่าเธอกระโดด
ลงไปเอง ตำรวจคงไม่สงสัย แต่งเรื่องให้สมจริงสมจังหน่อย
บาดแผลอื่นก็ไม่มี แกอาจรอด

ใช่! เชาว์ตาลุกโพล่ง เขาเต็งตัวขึ้นจากเตียง ทำไมเรา
โง่งอย่างนี้ละ โยนลงไปเลย ความสูงของตึกแปดชั้นคงช่วยให้
ร่างเธอแหลกเหลวจนไม่มีหมอคนไหนอยากชันสูตร ปีกตึก
ด้านนี้ก็เป็นลานจอดรถ ไม่ค่อยมีคน พอโยนเสร็จก็แกล้งมา
นอนหลับ ทำที่ไม่รู้เรื่องราวเธอกระโดดลงไปตั้งแต่เมื่อไร

เชาว์เต็งตัวจากพื้น หนทางรอดปลุกความหวังและความ
กระฉับกระเฉงกลับคืน เขาวิ่งไปที่หน้าต่างกระฉก ใช้กระดาก
พิษชูจับบานเลื่อน เลื่อนมันไปด้านข้างให้กว้างสุด ไม่ต้องการ
ให้มีลายนิ้วมือปรากฏบนมือจับ

ลมแรงภายนอกพัดพรุเข้ามา อากาศบริสุทธิ์เข้าแทนที่

กลิ่นเหม็นเน่าในห้อง เซอร์ชะงักงันดูพื้นเบื้องล่าง ลานซีเมนต์กว้างและมีดไร้คน บ้อมยามอยู่ห่างไปเกือบร้อยเมตร เชื่อว่าเสียงศพกระทบพื้นคงไปไม่ถึง

โชคดีที่เซิร์ฟไม่ได้เปิดไฟในห้อง มิฉะนั้นหากยามมองเห็นมาอาจเห็นว่าเขาเป็นผู้เปิดหน้าต่าง

เมื่อสำรวจจนแน่ใจแล้วเซิร์ฟ ก็ถอยกลับมาทบทวนเรื่องราว เขาจะสร้างเรื่องว่ามีปากเสียงกันนิดหน่อยเกี่ยวกับเรื่องหึ่งหวง คนข้างห้องช่วยเป็นพยานได้ หลังจากนั้นก็ได้พูดจาปลอบโยนจนเข้าใจแล้วจึงได้มีความสุขด้วยกัน ซึ่งบอยช่วยเป็นพยานได้อีก หลังจากนั้นเขาก็เปลี่ยกลับไป ฝ่ายหญิงอาจจะคิดมาก จึงแอบเปิดหน้าต่างโดดลงไป

ใช้ได้ เป็นเหตุเป็นผล มีพยานพร้อม

สิ่งสุดท้ายคือ โยนหล่อนลงไปซะ ศพไม่มีความรู้สึก ร้อนหนาวอะไรแล้ว คนเลี้ยงต้องทุกข์ทนอีกนานักหนา

เซิร์ฟเดินกลับไปใต้เตียง ห้องมืดสนิท แต่ไม่ใช่เรื่องยากที่จะเอื้อมมือควานไปได้เตียง

เขาจับถูกหัวเย็นชืดกับผมแห้งกรัง ช่างมันเถอะ คนตาย! จับตรงไหนก็เหมือนกัน ไม่ต้องพิธีพิถันมากความ เซิร์ฟเอามือขยุ้มหัวลากร่างแข็งทื่อไปที่หน้าต่าง กลิ่นเหม็นโชยแรงขึ้นพร้อมกับศพหลุดจากใต้เตียง ชวนสะอิดสะเอียนขนลุกเมื่อจับโดนเนื้อเย็นชืดพองเหมือนสุบลม

เซิร์ฟกลั่นใจนับหนึ่ง สอง สาม หลับหูหลับตาห่มร่างที่ปราศจากวิญญาณออกไปทางหน้าต่าง มันลอยละลือลงสู่ลานซีเมนต์ที่ปราศจากผู้คน มีเสียงตู่บดังขึ้นมาจากพื้นเบื้องล่าง

แล้วทุกอย่างก็กลับคืนสู่ความเงียบอีกครั้ง กลิ่นเหม็นในห้องค่อยๆ จางไป ลมยังพัดพริ้วเข้ามา เขาไม่คิดจะปิดหน้าต่าง เพราะจะเป็นพิรุณให้จับได้ คนโดดตึกตายจะย้อนกลับมาปิดหน้าต่างได้อย่างไร เขารอบคอบเสมอ

เขารัวลึ้มตัวลงนอน หลับตา รู้สึกดีขึ้น อย่างน้อยมันก็เป็นทางรอดที่มองเห็นได้ ขอแต่ควบคุมอารมณ์ให้ดี แสดงละครให้สมจริงสมจัง

เมื่อมีคนพบศพ นั่นคือเวลาชี้ชะตา

เกือบชั่วโมงหลังจากนั้น เขารู้ได้ยินเสียงลั่งลั่งจากด้านล่าง คงมีคนเห็นศพ พักหนึ่งก็มีเสียงรถหวอแล่นมาแต่ไกล อาจมีรถตำรวจตามมาด้วย เขาไม่กล้าลุกขึ้นดู

ไม่ถึงสิบนาที เสียงบูตหนังอย่างน้อยสี่คู่เดินเป็นจังหวะ รีบร้อนจากลิฟต์มาหยุดหน้าห้อง

“นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจ เปิดประตูด้วยครับ”

เขารัวรอให้เรียกครั้งที่สองจึงค่อยขานรับ ทำจั่วเงยเปิดประตูกว้าง และเปิดไฟในห้องเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ ตำรวจสี่นายกับบอยร่างใหญ่ยืนหน้าตาเคร่งเครียดอยู่หน้าห้อง

“มีอะไรหรือครับ” นายนตาแดงก่ำเพราะอดนอนดูสมจริง

“เราพบศพผู้หญิงตกที่พื้นซีเมนต์ตำแหน่งเดียวกับห้องของคุณ และเห็นหน้าต่างห้องคุณเปิดอยู่ เชื่อว่ามีเหตุฆาตกรรมเกิดในห้องนี้ ต้องขอความร่วมมือสอบสวนปากคำ และให้เจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจหาร่องรอยการทำฆาตกรรมในห้องด้วยครับ”

“ฆาตกรรม...” เขารัวหัวหมุนตัว มือไม้สั่น “ไม่ใช่กรรมัง

ครับ ผู้ตายเป็นคนรักของผมเอง เรามีปากเสียงกันนิดหน่อย เธออาจจะโดดตึกฆ่าตัวตายตอนผมหลับก็ได้”

ตำรวจมองหน้ากัน “คุณแน่ใจหรือว่าคนรักของคุณกระโดดตึกตาย”

“แน่ใจครับ เพราะก่อนผมหลับ ยังเห็นเธอนั่งเงยบอยู่ข้างหน้าต่าง เธออาจคิดสั้น”

“คงไม่ใช่หรอกครับ มองโลกแง่ดีไว้ก่อน เธออาจไม่ได้ฆ่าตัวตายก็ได้ เธออาจโกรธคุณเลยหนีกลับบ้านไปแล้วก็ได้” เซารัง ตำรวจพูดอะไร

“แต่เมื่อครู๋หมอบบอกว่าศพของเธอ หมายความว่าอย่างไรครับ”

“อ้อ...ศพที่ผมกล่าวถึงเมื่อครู๋เป็นศพหญิงสาวที่ตายจนศพเริ่มมีกลิ่นแล้ว สันนิษฐานว่าเธอคงถูกฆ่าประมาณหนึ่งวันก่อนที่คุณจะเข้ามาพัก มีรอยเชือกรัดรอบคอชัดเจน และศพอาจถูกซ่อนไว้ที่ไหนสักแห่ง เช่น ใต้เตียง โดยคุณซึ่งมาพักต่อจากฆาตกรไม่รู้เรื่อง และก็แปลกที่มีใครบางคนโยนศพจากหน้าต่างห้องคุณเมื่อประมาณชั่วโมงก่อนหน้านี้”

เซาร์ทรุดลงนั่งกับพื้น คอแห้งผาก

“เอ๊ะ...อะไรนั่น” ตำรวจนายหนึ่งชี้มือไปที่เตียง มีเท้าเล็กๆ ซิดเขียวโผล่แลบจากพื้นใต้เตียงน้อยหนึ่ง

“ใช้เท้าคนรักของคุณหรือเปล่า”

จำมา

ศักดิ์ชาย เกิดมาบนกองเงินกองทองแท้เทียว เขาอยู่ในโลกกลม ๆ ไบนี่ตลอดสามสิบสองปีด้วยเสียงหัวเราะ รอยยิ้ม และความบันเทิงเริงรมย์ ผู้หญิงรอบข้างให้คำจำกัดความเขาว่า “ชายหนุ่มหล่อ รวยทรัพย์ ร่ำรวย และเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ”

ถ้าใครพูดว่าเงินไม่ใช่สิ่งสำคัญ ศักดิ์ชายจะหัวเราะกลิ้ง เขาไม่รู้ค่าของมันก็จริง แต่เขารู้วิธีซื้อความสุข และมีความสุขจากการซื้อ

แม้ของศักดิ์ชายเสียตั้งแต่เขายังแบเบาะ หน้าที่การใช้จ่ายให้ทันกับที่บิดาหามาจึงตกเป็นภาระของเขาเพียงผู้เดียว

คุณอาจเคยพบภาพของศักดิ์ชาย ทายาทคนเดียวของมหาเศรษฐีแวดล้อมด้วยเหล่าดาราที่มีชื่อทางหน้าหนังสือพิมพ์ บ้าง วารสารไฮโซบ้าง หรืออาจได้ยินข่าวซุบซิบแถมอิจฉาเรื่องการจอร์จสปอร์ตรุ่นล่าที่ละหลายคัน

แล้ววันหนึ่ง ช่วงเวลาแห่งความสุขกลับพลันลายเหมือนก้อนเมฆถูกลมตี บิดาของศักดิ์ชายพบหน้ากลางที่ประชุมบริษัท ขณะศักดิ์ชายกำลังนอนเอกเขนกในอ่างอาบน้ำพร้อมกับหญิงงาม เขาไม่ทันได้ไปดูใจบิดาด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มตั้งตัวไม่ทัน ไม่รู้ว่าจะสานต่อธุรกิจของบิดาได้อย่างไร เพราะไม่เคยคิดแม้แต่จะเรียนรู้มาก่อน

หลังเสร็จสิ้นงานศพของบิดา สิ่งที่เขาอยากรู้มากที่สุด คือ เงินที่เขาเคยเบิกใช้คล่องมือมันหายไปไหนหมด และเขาจะดึงเงินสต็อกมาจากบริษัทของบิดาเป็นความสำเร็จสำราญได้โดยวิธีใด

เหนืออื่นใด คักดีชายไม่รู้จะแก้เกมธุรกิจที่กำลังดำเนินอยู่ได้อย่างไร

เกมธุรกิจที่ว่่านั้นเป็นเกมที่ใครๆก็ได้ยินเจนหู นั่นคือการที่ผู้มีศักดิ์เป็นอา หรือน้องชายแท้ๆ ของพ่อ และเป็นหุ้นส่วนสำคัญอันดับสองของบริษัท ได้ร่วมมือกับผู้ถือหุ้นรายย่อยประกาศตัวเข้าครอบงำการบริหารงานของบริษัท เขาตั้งตัวเองเป็นประธานบริษัทคนต่อไป ตั้งลูกๆเป็นผู้จัดการทั้งใหญ่และเล็ก คักดีชายกลายเป็นรองประธานบริษัทผู้ซึ่งไม่มีสิทธิ์มีเสียงอันใดในการประชุมบริษัท ซึ่งถ้าว่กันตามจริงแล้ว ชายหนุ่มก็ได้บารัณตำแหน่งชื่อเสียง สิ่งที่เขาต้องการมีเพียงอย่างเดียวคือ จะนำเงินหมุนเวียนของบริษัทออกมาใช้จ่ายได้อย่างไร มีเงินก้อนไหนที่สามารถนำมาจ่ายค่ารถที่สั่งจองไว้ แล้วจะให้ทำอย่างไรกับบิลค่าแวนเพรชหัวงที่ถูกเรียกเก็บ

คักดีชายเสนอขอเงินพิเศษประจำตำแหน่งให้กับตัวเองที่ประชุมปฏิเสธ และไม่ว่าเขาจะเสนอขอใช้จ่ายเงินในรูปแบบใดคำตอบก็คือ “ไม่”

ตลอดชีวิตตั้งแต่เล็กจนโต คักดีชายเคยได้รับการพะเน้าพะนอเอาอกเอาใจเหมือนเป็นเทวดา จนเขาเชื่อในคำขวัญประจำตัวที่คิดขึ้นเองว่า “ถ้าคักดีชายต้องการ คักดีชายต้องได้”

ตอนนี้เขาทั้งโกรธและแค้น

เงินมัดจำรถถูกยึด แหวนเพชรทำวงถูกเรียกคืน พร้อมการยื่นโนติสจากสำนักงานนายความ กำหนดการฟ้องเพิกถอนการยืมเงิน การจัดการบริหารบริษัทมีมติไม่จ่ายเงินเดือนแก่ผู้บริหาร แต่จะให้ในรูปแบบเงินปันผลพิเศษรายปี หรืออาจไม่จ่ายหากต้องใช้ขยายกิจการ นื่องแต่ๆ ของพ่อกำลังบีบให้เขาจนตรอก

ศักดิ์ชายกำลังคลั่ง ความแค้นล้นนอก พวกนั้นต้องการให้เขาขายหุ้นออกมาเพื่อยังชีพ และมันจะกว้านซื้อจนท้ายที่สุดสามารถครอบงำบริษัทได้แบบเบ็ดเสร็จ ถึงตอนนั้นศักดิ์ชายก็กลายเป็นผู้ถือหุ้นรายย่อย หมาหัวเหินที่ไม่มีใครแยแส

แต่พวกมันลืมหองเลือกอีกสายหนึ่ง ทางเลือกที่สามารถแก้ปัญหาให้ศักดิ์ชายได้ ชายหนุ่มตัดสินใจเลือกทางสายนี้ ในคืนที่กลับมาบ้านแล้วพบว่าคนสวนและยามหน้าบ้านสะบัดกันจากไปเสียแล้ว

ศักดิ์ชายต้องการใครสักคน คนเดียวจริง ๆ คนที่สามารถจัดการงานตามสั่งอย่างมีประสิทธิภาพ แม่นยำ เชียบขาด ไม่ทิ้งหลักฐานให้สาวกลับมาได้

คืนนั้นชายหนุ่มนอนไม่หลับ ความคิดแล่นจี๋ นับเป็นครั้งแรกในชีวิตที่หัวสมองถูกใช้อย่างจริงจัง ๆ

ขว้างงูไม่พ้นคอ คือสิ่งที่เขากังวลมากที่สุด เสียเงินเท่าไรไม่ว่า ขอให้ทุกอย่างดำเนินไปโดยราบรื่น จับมือใครดมไม่ได้

ศักดิ์ชายเป็นหนุ่มเสเพล ประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมากลุกคลีอยู่กับแหล่งเร่ร่อนและการพนัน เขาไม่เคยเกลือกกลั้ว

อาชญากรรม การหานักฆ่ามือดีสักคนโดยไม่ให้คนรอบข้างรู้
จึงเป็นเรื่องปวดกะโหลกยิ่งนัก เขาเคยได้ยินคนพูดถึงมือปืน
เมืองเพชรบ่อยครั้ง แต่จะหาตัวได้อย่างไร ขับรถไปตลาด
เพชรบุรี ถามแม่ค้าว่ามือปืนอยู่ที่ไหน หรือว่าจะเปิดสมุด
หน้าเหลืองในหัวข้อบริการกำจัดมนุษย์

บ้าสิ้นดี!

ศักดิ์ชายคิดถึงการไปตีสนิทกับนักเลงปากซอย พาไป
เลี้ยงเหล้าเมาได้ที่จิ้งเหลียบ ๆ เคียง ๆ ถามถึงมือปืนรับจ้างแบบ
มีเกรด เรื่องเงินจ่ายไม่อั้นอยู่แล้ว แต่จะมีอะไรเป็นหลักประกัน
ว่าคนพวกนี้จะมีฝีมือระดับอาชีพจริง ที่สำคัญ ต้องไม่ย้อน
เกล็ด หรือเอาไปโพ่นทะนา และถ้าโชคร้ายเจอสายสืบตำรวจ
ตารางก็อยู่แค่เอื้อม อนาคตปีนี้

การจ้างฆ่าใครสักคนดูง่ายตายในหนึ่งทิว แต่ในชีวิตจริง
เป็นอีกเรื่องหนึ่ง นักเลงหัวไม้ที่คอยติดสอยห้อยตามสองคน
ก็พึ่งพาอะไรไม่ได้ พวกนี้เหมาะสำหรับเป็นลูกกะจ๊อกประดับ
บารมีเท่านั้น

ถ้าจะกล่าวว่าหานักฆ่ามือปืนอาชีพดี ๆ สักคนเหมือนการ
งมเข็มในมหาสมุทรคงไม่เกินจริงนักสำหรับศักดิ์ชายขณะนี้

ใกล้รุ่ง ศักดิ์ชายยิ้มออก แสงไฟในห้องนอนดับลง
ขณะฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีทอง

บ่ายวันรุ่งขึ้น ชายหนุ่มตื่นขึ้นมาพร้อมกับรอยยิ้มเหี้ยม ปัญหา
กำลังจะได้รับการแก้ไข เขาไม่คิดว่าแผนการที่วางไว้เป็นสิ่งผิด

“ถ้าศักดิ์ชายต้องการ ศักดิ์ชายต้องได้”

ชายหนุ่มโทร.ไปหาเพื่อนซี้ สอบถามเรื่องแหล่งทำพาสปอร์ตปลอม และคีนั่นเอง เขาก็ได้พาสปอร์ตในชื่อสมนึก สมวงศ์สีมา

วันถัดมา สมนึก สมวงศ์สีมา ก็จองตั๋วเครื่องบินไปกัวลาลัมเปอร์พร้อมจองห้องพักในแหล่งกาสิโนชื่อดังบนเทือกเขาสูงเกินดั่งไฮแลนด์ ชายหนุ่มทยอยแลกเงินสดห้าหมื่นดอลลาร์ ซื้อวิวผมและแวนตากระจกใส่คล้ายแวนสายตา เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย เขาบอกแม่บ้านที่ยังจงรักภักดีแม้จะไม่มีเงินเดือนในเดือนที่ผ่านมาว่า จะไปเที่ยวปาลักกาติย์หนึ่งเขาบินออกนอกประเทศอย่างเงียบเชียบ

กัวลาลัมเปอร์ร้อนขึ้น ขณะที่เกินดั่งไฮแลนด์บนยอดเขาสูงสุดเย็นสบายคล้ายเมืองหนาว ชายวัยกลางคนใส่แวนกรอบทองผมปลอมเป็นกระเซิง เซารถในชื่อสมนึกขับจากสนามบินขึ้นยอดเขาโดยลำพัง

อันที่จริงศักดิ์ชายเคยมากาสิโนแห่งนี้นับครั้งไม่ถ้วน แต่ครั้งนี้เขาไม่ต้องการแสดงตัว

ศักดิ์ชายรอนเย็นจึงใส่สูทเรียบร้อยเพื่อเข้าไปในกาสิโน เขาตรงไปที่บาร์เหล้า มีแขกมาใช้บริการเพียงสองสามคนนั่งกระจายห่างๆ เขาเลือกเก้าอี้หมุนติดเคาน์เตอร์ รู้สึกพอใจเมื่อเห็นบาร์เทนเดอร์ร่างยักษ์หนดเพิ่มกำลังยืนเซ็ดแก้วทำทางเบื่อน่าย นี่คือคนที่เขาต้องการมาหา เงียบ ไม่ปากมาก พูดน้อยต่อหยัก บ่อยหลายคนเคยเล่ากิตติศัพท์ให้ฟังว่าก่อนหน้านี้เขาเคยเป็นเลิอรัยระดับเจ้าพ่อ ต่อมามัจศัตรูมากจึงหันมาสังกัดกาสิโนแห่งนี้

ศักดิ์ชายสั่งเบียร์ทั้งที่เครื่องดื่มปกติของเขาคือวิสกี้โซดา เขานั่งเฝ้าสังเกตการณ์พักหนึ่ง เมื่อเห็นปลอดคนจึงหยิบธนบัตรสิบดอลลาร์ใหม่เอี่ยมหนึ่งใบ เขียนลงไปว่า

“NEED HELP”

เขาเป่าเบาๆ แเบงก็ปลิวไปตกในคอกปฏิบัติงาน ชายร่างยักษ์หันมามอง

“คุณทำเงินตก” เขาก็มองหยิบเงินส่งให้

“ช่างมันเถอะ ผมมีเยอะ”

ชายร่างยักษ์หันตามองตัวอักษรบนแบงก์สิบดอลลาร์ ยกไหล่ ยัดเงินใส่กระเป๋า

“ต้องการอะไร” เขากะซิบ ทำทีเป็นยื่นเช็ดแก้ว

“ฆ่าใครสักคน”

“ลืมมันซะ!” เขาถอยห่างออกไป

ศักดิ์ชายหยิบใบละร้อยดอลลาร์ใหม่เอี่ยมจากกระเป๋าเสื้อ ทำมันตกลงในคอกอีกสามใบ ชายร่างยักษ์ก้มลงเก็บ ขยับตัวเข้าไปใกล้

“ห้อง?”

“เจ็ดศูนย์เจ็ด”

คืนนี้ศักดิ์ชายไม่มีอารมณ์จะเล่นแบ็กแกมมอนที่เคยเป็นของโปรด เขารีบกกลับห้องพัก เปิดเบียร์ นอนดูทีวี รอเวลาให้คนติดต่อมา ตกตึกชายหนุ่มก็ผล็อยหลับไป

โทรศัพท์หัวเตียงดังขึ้นตอนตีสอง เสียงชายแหลมเล็ก เหมือนดัดจากปลายสายพูดซ้ำๆ

“ไปคนเดียว หลักกิโลที่สามสิบเดี๋ยวนี้”

ศักดิ์ชายแต่งตัวจากโซฟา เดี่ยวนี้...ผู้ติดต่อกองไม่ต้องการให้ผู้จ้างมีโอกาสเตรียมตัวป้องกันปัญหาสายสืบตำรวจปลอมแปลง นับว่ารอบคอบดี ศักดิ์ชายต้องการคนอย่างนี้ เพราะเท่ากับเป็นการให้ความปลอดภัยกับตัวเองด้วย

ชายหนุ่มคว่ำโอเวอร์โค้ต อากาศตีสองหนาวเหน็บ แสงไฟหน้ารถตัดหมอกหนาตามทางลาดชันจนถึงหลักกิโลเมตรที่ 30 เขาใส่เบรก ชุ่มดูชั่วครู่ในความมืด

ไม่มีใคร มีแต่ถุงกระดาษสีน้ำตาลใบเชื่องวางอยู่ข้างหลักกิโล ลมชายเขาพัดพुरुสดีขึ้น เขาหยิบถุงกระดาษขึ้นมาดู ในนั้นมีกระดาษขาวแผ่นหนึ่ง แสงไฟหน้ารถส่องให้เห็นตัวอักษรแถวสั้นๆ

“ใส่รูปถ่าย ชื่อ ที่อยู่”

ผู้รับจ้างไม่ต้องการปรากฏตัว และคงต้องการตรวจสอบประวัติผู้ว่าจ้างก่อนรับงานกันปัญหาตำรวจปลอมแปลง ศักดิ์ชายรู้สึกอึดอัด เขาเองก็ไม่ต้องการให้มือปืนรู้จัก กลัวการแบล็กเมล แต่มาถึงขั้นนี้แล้ว จะถอยคงไม่ได้ หากเขาไม่ทำตามคำสั่งในถุงแสดงท่าพิรุช กระสุนอาจปลิวฝ่าความมืดในชั่วพริบตา

ศักดิ์ชายค่อยๆ ล้วงมือควักกระเป๋าสตางค์ช้าๆ แสดงให้เห็นว่าไม่ได้หยิบอาวุธ เขาไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า แต่รูปถ่ายในบัตรสมาชิกคลับเฮาส์แห่งนั้นคงใช้ได้ เขาหย่อนบัตรใส่ในถุงและเขียนที่อยู่เพิ่มเติมเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ เชิญตรวจสอบได้เลยว่าเขาเป็นใคร ไม่ใช่สายสืบอยู่แล้ว

หลังจากทำตามคำสั่งเสร็จสิ้น เขาขับรถกลับมานอนยาวรวดเดียวถึงบ้าน ตกค่ำจึงเข้าไปที่บาร์ คืนนี้คนค่อนข้างเยอะ เพราะเป็นวันศุกร์ เขายกคิวให้บาร์เทนเดอร์

“ติดต่อมาหรือยัง” ชายหมวดเพิ่มขยับริมฝีปากเบาๆ

“ยอดมาก รอบคอบมาก”

บาร์เทนเดอร์ยิ้มพอใจ

“ไม่มีใครเคยเห็นเขา ไม่มีใครรู้จัก ไม่มีใครติดต่อได้ เมื่อต้องการรับงาน เขาจะติดต่อมาเอง คุณโชคที่ได้คนคนนี้ทำงานให้ แต่ราคาแพงหน่อย”

“ไม่มีปัญหา”

มีแขกคอเคเซียนพวงพลูมานั่งข้างๆ สั่งเครื่องดื่ม บาร์เทนเดอร์แยกตัวออกไป การสนทนายุติ

ศักดิ์ชายเดินออกจากบาร์ด้วยความสบายใจ เขากลับมาที่ห้อง รอเวลาติดต่ออีกครั้ง

การติดต่อครั้งที่สองเกิดเวลาตีหนึ่งครั้ง เร็วกว่าเดิมครึ่งชั่วโมง ศักดิ์ชายเข้าใจเหตุผลที่เวลาติดต่อเปลี่ยนจากเดิมมีอาชีพเท่านั้นจึงทำอย่างนี้

“เงินสามหมื่นดอลลาร์ หลักกิโลที่สี่สิบสามเดี๋ยวนี”

ไซโย ศักดิ์ชายกำหมัดชูในอากาศ นักมารึบงานแล้ว

เขารับนับเงินสด โชคดีที่เตรียมไว้พร้อม แล้วคว้าโอเวอร์โค้ดขับรถฝาสายหมอกออกไป

ที่หลักกิโลเมตร 43 มีทุ่งกระดาดขนาดใหญ่ว่างอยู่ ศักดิ์ชายจอดรถ เอาเงินใส่ในถุงที่มีกระดาดข้อความว่า

“เมืองานเสร็จ จ่ายที่เหลืออีกสามหมื่นดอลลาร์”

รวมเบ็ดเสร็จหกหมื่นดอลลาร์ ชายหนุ่มกลืนน้ำลาย
เกือบล้นห่า แต่ก็คุ้มเมื่อเทียบกับสิ่งที่จะได้กลับคืนมา

ชายหนุ่มใช้เวลาอีกสองวันในวงพนัน รู้สึกกังวลนิดๆ เมื่อคืน
ผู้รับจ้างไม่ติดต่อมา เขารออีกคืน คงไม่ใช่รายการต้มตุ๋นเอาเงิน
หรืออะไร

คืนนั้นศักดิ์ชายนอนไม่หลับ รอเสียงโทรศัพท์จนหัวรุ่ง
ความกังวลใจเพิ่มมากขึ้น เขาหลับตาลงตอนฟ้าเป็นสีทอง

เมื่อตื่นขึ้นตอนหัวค่ำ ศักดิ์ชายตัดสินใจแต่งตัวตรงไป
ที่บาร์ เขาคิดว่าบาร์เทนเดอร์คงช่วยอธิบายเหตุผลได้

“ท่าทางคุณกังวลใจ” ชายร่างยักษ์ทักเขาก่อน มือเช็ดแก้ว
ไปเรื่อยๆ

“ทำไมเขาหายไป ไม่ติดต่อกลับมาอีกเลย”

“คุณจ่ายเงินเรียบร้อยแล้วหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้ว และนั่นทำให้ผมกังวลว่าจะมีการเบี้ยว
หรือเปล่า”

“อ้อ...ไม่หรอก” บาร์เทนเดอร์หัวเราะ

“สไตล์การทำงานของเขาเป็นแบบนี้เอง เมื่อคุณจ่าย
งานจะเดินทันที ปานนี้เขาคงไปอยู่เมืองไทยเรียบร้อยแล้ว
เหยื่ออาจจะถูกเก็บแล้วก็ได้ เมื่อเสร็จงานเขาจะติดต่อกลับมา
ที่คุณเอง ระหว่างที่เขาทำงานจะไม่มีใครรู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ไม่มี
ทางติดต่อได้ เขาเคยตามเหยื่อนานเป็นปีโดยไม่มีใครเคยเห็น
ร่องรอย เราจะรู้ว่าเขากลับมาต่อเมื่องานเสร็จ”

ศักดิ์ชายพิศวงกับคำตอบ

“เป็นไปไม่ได้ ผมว่าเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะเริ่มงานแล้ว
เพราะผมยังไม่เคยบอกเขาเลยว่าจะให้ฆ่าใคร”

ชายร่างยักษ์มีสีหน้าประหลาดใจไม่แพ้กัน

“ไม่น่าเชื่อ ทุกครั้งที่รับงานเขาจะตรวจสอบประวัติ
ของเหยื่อและตีราคาตามความยากง่าย วันถัดมาจึงแจ้งราคา
ให้คุณทราบ เขาจะให้คุณใส่รูปและที่อยู่ของเหยื่อในถุงตั้งแต่
ครั้งแรก คุณไม่ได้ทำเช่นนั้นหรือ”

เกี่ยวกับผู้เขียน

สรจักร

หรือเกลัษกรสรจักร คิริบริรักษ์ รู้จักกันในนามสรจักร นักเขียนเรื่องสั้นแนวเขย่าขวัญ ได้รับฉายาว่าเป็นเจ้าแห่งเรื่องเขย่าขวัญของเมืองไทย จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยมหิดล นอกจากผลงานเรื่องสั้นแนวเขย่าขวัญแล้ว ยังเขียนหนังสือสารคดีเกี่ยวกับนิติเวชศาสตร์และโภชนาการอีกด้วย

ผลงานเด่นๆของสรจักรซึ่งพิมพ์ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์มติชน ได้แก่ ชุดสามศพ ประกอบด้วย ศพใต้เตียง, ศพข้างบ้าน และ ศพท้ายรถ ชุดสามผี ประกอบด้วย ผีหัวเราะ, ผีหัวขาด และ ผีหลอก

สรจักรเสียชีวิตเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม พ.ศ. 2556 ที่บ้านพัก ในวัยห้าสิบแปดปี

“คนตายใส่โครกสกปรกเหมือนกันหมดไม่ว่าจะสวยหรือชั่ว”

จากจินตนาการสุดล้ำลึกของ**สรจักร**
เจ้าแห่งเรื่องสั้นสยองขวัญของไทย
ทุกเรื่องราวจะครีตจิตใจนักอ่าน
จนสั่นไปทุกประสาทสัมผัส

- **ศพใต้เตียง** เหตุฆาตกรรมกับแผนอำพรางศพสุดวิปริต
 - **รถผีสิง** เคยคิดไหมว่าทำไมรถมือสองถึงราคาถูก
 - **แผนฆ่าเหนือชั้น** การลอบฆ่าสุดซับซ้อนที่เหนือการคาดเดา
 - **พลเมืองดี** คดีวังราวที่พลิกซ้ำซากจนสมองหมุน
 - **ปราบเซียน** มืออาหารสุดโอชะที่จะหลอกหลอนไปชั่วชีวิต
 - **ย้อนเกล็ด** ชีวิตคู่หวานแหววซึ่งจบลงด้วยคำคืนแห่งศพ
- และอีกสิบสามสุดยอดเรื่องสั้นอันคมคายที่จะฝากฝังความหลอนอย่างยากจะลืมเลือน

หมวดเรื่องสั้น

ISBN 978-616-18-6668-6

9 786161 866686

Cover Design: Kraize
Illustration: RanuthTong

255 บาท